

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 373/2012-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. augusta 2012 predbežne prerokoval sťažnosť obce V., V., zastúpenej advokátom JUDr. I. J., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob/121/2011 a jeho rozsudkom z 18. apríla 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obce V. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. júla 2012 doručená sťažnosť obce V. (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“, resp. „žalovaný v 1. rade“) vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu

zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob/121/2011 a jeho rozsudkom z 18. apríla 2012.

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka bola v procesnom postavení žalovanej v 1. rade v súdnom spore „o určenie neplatnosti memoranda o vzájomnom porozumení a spolupráci a iné“ vedenom na Okresnom súde Bratislava I. (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 27 Cb/18/2010. Okresný súd „... sa stotožnil s právnou argumentáciou...“ sťažovateľky a žalobu rozsudkom č. k. 27 Cb/18/2010-166 z 20. januára 2011 „v celom rozsahu zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie“ žalobcov. Sťažovateľka podala proti prvostupňovému rozhodnutiu „v časti o trovách konania odvolanie... z dôvodu vadného právneho posúdenia veci“. Krajský súd rozsudkom z 18. apríla 2012 potvrdil prvostupňový rozsudok a žalobcu zaviazal na úhradu trov odvolacieho konania.

3. Sťažovateľka nie je spokojná s rozhodnutím okresného súdu a aj krajského súdu v časti o náhrade trov konania: „Právny zástupca sťažovateľa vyčíslil odmenu vzniknutých trov právneho zastúpenia v súdnom konaní v celkovej sume 46.193,04 Eur v súlade s ust. § 9 vyhlášky o odmenách a náhradách advokátov. Sťažovateľ je toho názoru, že vzhľadom na skutočnosť, že hodnota predmetu súdneho konania je vyčísliteľná v peniazoch, ide o súčet peňažných záväzkov Memoranda a hodnota jedného právneho úkonu v zmysle vyhlášky o odmenách a náhradách advokátov tak predstavuje sumu 9.616,29 Eur. Predmetom súdneho sporu bola oceniteľná hodnota veci, a preto nie je možné vychádzať z 1/13 výpočtového základu tak, ako to v rozhodnutí č. k.: 27 Cb/18/2010-166 vyjadril Okresný súd Bratislava I.“ (potvrdil v druhostupňovom rozhodnutí krajský súd.) Sťažovateľka tvrdí, že predmetným konaním a rozhodnutím krajského súdu došlo „k porušeniu čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy... a... čl. 6 ods. 1 dohovoru...“.

4. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Krajský súd... v konaní vedenom pod sp. zn.: 3 Cob/121/2011 porušil základné právo Obce V... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy..., ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru...“

2. Rozsudok Krajského súdu... v konaní vedenom pod sp. zn.: 3 Cob/121/2011 zrušuje v časti, v ktorej bol potvrdený rozsudok Okresného súdu... č. k.: 27 Cb/18/2010-166 vo výroku o náhrade trov prvostupňového konania týkajúcich sa Obce V., ako aj vo výroku o náhrade trov odvolacieho konania týkajúcich sa Obce V. a v rozsahu zrušenia vec vracia na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi priznáva náhradu trov konania...“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. Sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 Cob/121/2011 z 18. apríla 2012, keď tvrdila, že odvolací súd porušil ňou označené práva, keď potvrdil prvostupňový rozsudok v časti o trovách konania [nestotožnil sa s názorom sťažovateľky, „že súd prvého stupňa nepostupoval správne, keď pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny vychádzal z § 11 ods. 1 písm. a) vyhl. č. 655/2004 Z. z.“].

7. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

8. Podľa § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Podľa § 142 ods. 2 OSP ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo. Podľa § 146 ods. 2 OSP ak niektorý z účastníkov zaviniel, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy... Podľa § 224 ods. 1 OSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

9. Podľa § 1 ods. 1, 2, 3 a 4 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) vyhláška upravuje spôsob určenia a výšku odmeny, náhrady hotových výdavkov a náhrady za stratu času advokáta za právne služby poskytované klientom na základe dohody alebo ustanovenia na to

oprávneným orgánom. Odmena advokáta sa určuje na základe dohody medzi advokátom a jeho klientom (ďalej len „zmluvná odmena“); ak nedôjde k dohode, na určenie odmeny advokáta sa použijú ustanovenia tejto vyhlášky o tarifnej odmene (§ 9 až § 14). Výpočtovým základom na účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka (ďalej len „výpočtový základ“). V odmene sú zahrnuté aj odmeny za administratívne práce a iné práce vykonané v súvislosti s poskytovaním právnych služieb. Podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna trinástina výpočtového základu, ak nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch, alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami.

10. Predmetom sťažnosti je sťažovateľkou tvrdené porušenie označených práv tým, že vo veci konajúce všeobecné súdy (okresný súd a krajský súd) nerozhodli v súlade s jej právnym názorom (namietala nesprávne vyhodnotenie skutkového stavu a naň nadväzujúcu interpretáciu a aplikáciu relevantnej právnej normy) o trovách konania (pozri body 2 a 3), v dôsledku čoho mali uvedené súdy nesprávne rozhodnúť o trovách konania.

11. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 218/07).

12. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti uviedol, že podstata základného práva priznaného čl. 46 ods. 1 ústavy a obdobne práva priznaného čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v oprávnení každého reálne sa domáhať ochrany svojich práv na súde a že tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola označenému právu poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré ustanovenia o súdnej ochrane vykonávajú, a teda že základné právo na súdnu ochranu nespočíva len

v práve domáhať sa súdnej ochrany, ale túto aj v určitej kvalite, t. j. zákonom ustanoveným postupom súdu, dostať (napr. III. ÚS 124/08). Úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd. Z uvedeného dôvodu ústavný súd nemôže zasahovať do skutkových a právnych záverov týchto všeobecných súdov, ak ich z danej perspektívy možno pokladať za udržateľné (obdobne I. ÚS 17/00, I. ÚS 93/08).

13. Po oboznámení sa s obsahom rozhodnutia krajského súdu ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil prvostupňový rozsudok aj v namietanej časti (o trovách konania) ako vecne správny, náležite odôvodnil, čo vyplýva z týchto relevantných častí jeho odôvodnenia:

„Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali určenia neplatnosti memoranda o vzájomnom porozumení a spolupráci zo dňa 7. októbra 2008 uzatvoreného medzi žalovanými a určenia neplatnosti notárskej zápisnice zo dňa 7. októbra 2008 spisanej na Notárskom úrade Mgr. T. L. v B. pod sp. zn. N 7403/2008, Nz 42396/2008, NRIs 42009/2008 s odôvodnením, že ani jeden zo žalovaných (žalobcov, pozn.) nie je účastníkom memoranda, a preto nie je vecne legitimovaný na podanie predmetnej žaloby. Súčasne rozhodol, že žalobcovia v 1. a 2. rade sú povinní zaplatiť žalovanému v 1. rade náhradu trov v sume 301,13 EUR a žalovanému v 2. rade v sume 226,52 EUR do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrok týkajúci sa náhrady trov odôvodnil úspechom žalovaných v konaní a vznikom trov na právnom zastúpení. V odôvodnení uviedol, že žalovaným nepriznal trovy právneho zastúpenia tak, ako si ich vyčísľili v podaniach zo dňa 21. januára 2011, 31. januára 2011, nakoľko sa žalobcovia nedomáhali plnenia, ale určenia neplatnosti právneho úkonu, a preto vychádzal v zmysle § 11 ods. 1, písm. a) vyhl. č. 655/2004 Z. z. zo základnej sadzby tarifnej odmeny rovnajúcej sa jednej trinástine výpočtového základu.

Proti tomuto rozsudku podali včas odvolanie žalobcovia navrhujúc ho zmeniť a žalobe vyhovieť...

Proti výroku tohto rozsudku týkajúceho sa náhrady trov konania podal včas odvolanie žalovaný v 1. rade navrhujúc ho zmeniť a priznať mu celú ním uplatnenú náhradu

trov v sume 46.193,04 EUR. Vytýkal súdu prvého stupňa, že pri určení základnej sadzby vychádzal z nesprávneho výpočtového základu, pretože podľa jeho názoru je tarifná hodnota jednoznačne určitá, zrejímavá a vyčísliteľná a ide o súčet súm, ktorých prijatie mal žalovaný v 1. rade zmluvne zabezpečené a ktoré bola povinná osoba žalovanému v 1. rade vyplatiť...

Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p. a § 214 od., 1 O. s. p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je vecne správny, keď súd prvého stupňa dostatočne zistil skutkový stav, správne vyhodnotil vykonané dôkazy a vec posúdil správne aj po právnej stránke.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so závermi súdu prvého stupňa a to z dôvodov uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku, a preto ho ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil...

Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa ako aj žalovaných, že žalobcovia v zmysle žiadneho právneho predpisu neboli oprávnení podať predmetnú určovaciu žalobu, spôsob ich ochrany upravujú najmä § 181 a § 182 Obchodného zákonníka medzi ktoré však nepatrí právo vo vlastnom mene podať predmetnú určovaciu žalobu a oprávnenia dozornej rady a jej členov upravujú § 197 až § 199 Obch. zák., ale ani z týchto ustanovení nevyplýva oprávnenie člena dozornej rady vo svojom mene podať predmetnú žalobu...

Odvolací súd považoval rozsudok za vecne správny aj v časti týkajúcej sa náhrady trov konania, keď sa nestotožnil s názorom žalovaného v 1. rade, že súd prvého stupňa nepostupoval správne, keď pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny vychádzal z § 11 ods. 1, písm. a) vyhl. č. 655/2004 Z. z. Predmetom konania o určenie neplatnosti právneho úkonu je posúdenie, či preskúmaný právny úkon bol urobený v súlade s právnymi predpismi, čo predstavuje skutočnosť neoceniteľnú peniazmi, preto námietky žalovaného nepovažoval za dôvodné.

Žalovaní boli v odvolacom konaní úspešní, preto majú podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. právo na náhradu ich trov. Žalovanému v 1. rade vzniklo právo na náhradu trov právneho zastúpenia za úkony právnej služby vyjadrenia k odvolaniu zo dňa 31. marca 2011 v sadzbe 57,- EUR a za účasť na odvolacom pojednávaní dňa 18. apríla 2012 v sadzbe 58,69 EUR a paušálnej náhrade hotových výdavkov 1x 7,41 EUR a 1x 7,63 EUR a náhrade DPH 26,14 EUR, t. j. v celkovej sume 156,87 EUR, teda každý zo žalobcov je povinný zaplatiť trovy v sume 78,44 EUR...“

14. Rozhodovanie o náhrade trov je súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (i podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05).

15. Z judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 248/2008, III. ÚS 125/2010) vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi je zásadne výsadou týchto súdov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd preto iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle.

16. Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (II. ÚS 229/07, III. ÚS 315/08) konštatuje, že právo na súdnu ochranu a v jeho rámci náhrady trov súdneho konania sa možno domáhať len spôsobom a v medziach zákona, ktorý upravuje podmienky na jej priznanie (čl. 51 ods. 1 ústavy).

17. Vo všeobecnosti platí, že spor o náhradu nákladov konania nedosahuje spravidla sám osebe intenzitu predstavujúcu možnosť porušenia základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citelne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky nákladov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými

súdmi vedľajšej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a ku zrušeniu napadaného výroku o nákladoch konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo.

18. Ústavný súd konštatuje, že po preskúmaní obsahu a spôsobu odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu v časti, v ktorej sa venoval problematike náhrady trov konania, predmetné rozhodnutie obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Vychádzajúc zo svojej judikatúry a s prihliadnutím na výsledok ústavnej konfrontácie medzi námietkami sťažovateľky a napadnutým rozsudkom krajského súdu z hľadiska možného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd konštatuje, že pri odôvodňovaní svojho právneho záveru sa odvolací súd pridržal ustanovení § 219 ods. 1 a 2, § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP, ktoré umožňovalo zvoliť daný postup. Skutočnosť, že sa sťažovateľka s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, II. ÚS 75/08) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

19. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého uznesenia presvedčil, že odvolací súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého odvolacieho rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu v dokazovaní vykonanom vo veci rozhodujúcimi všeobecnými súdmi. Pretože namietané rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je

oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

20. V závere ústavný súd ešte uvádza, že vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania musí byť z odôvodnenia konkrétneho rozhodnutia zrejmé, na základe akých právnych predpisov súd rozhodoval a akými úvahami bol pri ich aplikácii vedený. Samozrejme, musí ísť o právnu normu, ktorú zákon dovoľuje na daný prípad použiť. V namietanom prípade bolo v právomoci a na posúdení krajského súdu, akým zákonne konformným spôsobom korešpondujúcim s výsledkom sporu sa postaví k výroku o náhrade trov konania (včítane odvolacieho konania) a aké ustanovenia (právne normy) príslušného právneho predpisu, teda Občianskeho súdneho poriadku použije. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd rozhodol o náhrade trov konania tak, že potvrdil prvostupňový rozsudok ako vecne správny a trovy odvolacieho konania úspešným žalovaným priznal. Závery krajského súdu nemožno považovať za jednostranné či obmedzené, pretože vzhľadom na ich odôvodnenosť ich ústavný súd hodnotí ako ústavne akceptovateľné.

21. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi odôvodnením rozhodnutia krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 112/05).

22. Pretože ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde dospel k záveru, že účinky výkonu právomoci krajského súdu v danom prípade sú zlučiteľné so sťažovateľkou označenými právami, sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

23. Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky v nej nastolenými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. augusta 2012